

Manuel Viladevall

ENGINYER GEÒLEG I CATEDRÀTIC DE PROSPECCIÓ I INVESTIGACIÓ MINERA DE LA UNIVERSITAT DE BARCELONA

“Sigui com sigui, el Castor l’acabarem pagant entre tots”

A.S.
BARCELONA

Manuel Viladevall no creu que cap informe pugui evitar que d’una manera o altra l’Estat, i, per tant, tots nosaltres, acabem pagant la factura del Castor. Recorda que la responsabilitat principal és de l’expresident José Luis Rodríguez Zapatero, i creu que el redactat de l’informe de l’Institut Geogràfic Nacional (IGN) afavoreix els interessos de Florentino Pérez.

Què li sembla l’informe de l’IGN?
Demuestra la relació directa entre l’activitat del Castor i la sismicitat més forta, però per mi el més important és que veig clar que l’IGN li ha passat la pilota a Florentino Pérez perquè l’indemnitzi.

Per què ho diu?

Si l’Estat li va donar a la seva empresa els permisos sense exigir-li els estudis de sismicitat, de qui és la culpa? Si els funcionaris de l’IGME no van veure el perill, la culpa també és seva. Si l’Estat vol anar a judici, Florentino Pérez portarà quatre advocats americans i l’acabaran indemnitzant.

I ho pagarem entre tots.

Sigui com sigui, el Castor l’acabarem pagant entre tots. I recomano que paguem com més aviat millor per pagar el mínim, perquè si això s’allarga encara pagarem més perquè voldran fer mil estudis, i el resultat serà el mateix. Ah, i recordi que la culpa de tot és de Zapatero, que ningú no s’enganyà, que ell els va donar els permisos, cosa que sabran aprofitar bé els que manen ara.

I què passarà a partir d’ara?

El pitjor és que pagarem entre tots aquest desastre, i, a més, ara inclouran a la normativa que caldrà fer uns estudis ferotges de sismicitat en projectes similars, i ningú més voldrà fer mai res aquí. És molt ibèric això de fer estudis a posteriori. —

La pressió del Parlament

El Parlament va aprovar per unanimitat el 21 de novembre una moció en què es demanava “l’aturada definitiva i permanent” del Castor. La moció d’ICV-EUiA –amb el redactat acordat amb CiU– es va validar amb 128 vots a favor, cap abstenció i cap vot en contra.

POBRESA

Beneficiaris de rendes mínimes

Percentatge del total de la població

Euskadi

5,9%

Mitjana

1,2%

Catalunya

0,7%

Foto: Francesc Melcion / Font: Ministeri de Sanitat i Serveis Socials / Gràfic: ARA

La renda mínima catalana té un abast 10 cops inferior a la basca

La cobertura i l’esforç pressupostari estan per sota de la mitjana de l’Estat

AURI GARCIA MORERA
BARCELONA

La renda mínima d’inserció (RMI) de la Generalitat de Catalunya va cobrir l’any 2012 un total de 52.517 persones, el 0,7% de la població catalana. Un abast gairebé 10 vegades inferior al de la renda mínima basca, anomenada renda de garantia d’ingressos (RGI), que el mateix any va cobrir 130.300 persones, el 5,9% de la població d’Euskadi. Així ho recull l’estudi *Nova pobresa i renda mínima d’inserció*, que destaca el cas d’Euskadi com un exemple a seguir en aquest àmbit. L’estudi, elaborat pel politòleg Ernest Gutiérrez, es presenta avui en un acte de la Taula d’Entitats del Tercer Sector Social en col·laboració amb l’ARA.

El document, que compara les rendes mínimes de totes les comunitats autònomes, també mostra una gran diferència en l’esforç pressupostari de Catalunya i el d’Euskadi. El 2012 la Generalitat va destinar a la RMI un total de 129 milions, el 0,4% de tota la seva despesa, que segons les dades del ministeri d’Hisenda va ser de 31.152 milions. El govern basc, en canvi, va destinar a la seva renda mínima 343 milions. Un esforç més de 8 vegades superior, amb el 3,4% de tota la seva despesa, i que el ministeri d’Hisenda xifra en 10.195 milions.

Segons l’estudi, el d’Euskadi, juntament amb el de Navarra i el d’Astúries, “són casos en què les rendes mínimes han esdevingut una prio-

ritat institucional de primer ordre”. El text detalla que aquestes comunitats destaquen “tant en prioritat de despesa pública com en la suficiència econòmica de la prestació, en la cobertura i en la relació d’inversió i cobertura, a una distància significativa de la resta”. Afegeix, per contra, que Catalunya “és el territori amb més despesa mitjana per titular i beneficiari, però amb llindars d’accés i suficiència, taxes de cobertura relatives i esforç pressupostari força baixos”.

En taxa de cobertura i en esforç pressupostari, de fet, Catalunya queda fins i tot per sota de la mitjana del conjunt de l’Estat. Les rendes mínimes autonòmiques van cobrir el 2012 un total de 556.857 persones, un 1,2% dels ciutadans de l’Estat. El conjunt de comunitats hi van destinar 854 milions, cosa que representa un esforç del 0,5% de la despesa, de 171.152 milions. Més enllà dels indicadors, l’estudi també destaca el cas d’Euskadi com un exemple pel seu model. En cas d’existir altres rendes, les complementa fins a garantir un mínim.

Crític amb la reforma del 2011

L’estudi es mostra molt crític amb la reforma de la RMI de l’estiu del 2011, que va suposar l’exclusió de milers de beneficiaris. Recorda que el Govern va voler excloure de la RMI les persones que només presentin “una problemàtica laboral derivada de la falta o pèrdua de feina i que no acreditin una dificultat social afegida”. Així, es volia corre-

Referència
Euskadi, exemple pel seu model de renda mínima i pels recursos que hi destina

Reformes
L’estudi del Tercer Sector reclama “un augment significatiu de la despesa”

gir una desvirtuació del programa, inicialment pensat per als perfils amb dificultats socials afegides, i no per als aturats. L’estudi destaca, però, que aquesta desvirtuació no va començar amb la crisi: “Els casos de naturalesa exclusivament laboral ja se situaven al voltant del 20% abans”.

El politòleg Ernest Gutiérrez afegeix en el document que “amb la reforma del 2011 la RMI va inhibir-se de respondre subsidiàriament com a prestació d’últim recurs davant els buits de protecció del sistema”. Això, segons Gutiérrez, resulta sorprenent perquè abans de la crisi la RMI sí que assumia aquest paper, i també perquè la renda activa d’inserció estatal, que fins llavors no havia tingut un paper significatiu a Catalunya, va començar a créixer i a ocupar aquest lloc després.

L’estudi també alerta que l’actual “fragmentació del sistema de rendes en prestacions que donen cobertures parcials per a col·lectius específics és un element clau a tenir present”, ja que “és causa de buits i ineficiències, però sobretot també de falta de cobertura i suficiència”. Finalment reivindica, en relació amb les futures reformes que es puguin fer en el sistema de rendes, que “qualsevol objectiu de cobertura de les situacions de pobresa de la nostra societat actual passa ineludiblement per un redimensionament i un augment significatiu de la despesa”. —